

UVOD

Dvije godine su ključne za nastanak antropologije kakvom je danas znamo –1859. (kada Darwin i Volas objavljuju svoje radove, čime teorija evolucije stupa na svijetsku scenu) i 1911. (kada Rivers drži uvodno prijedavanje Sekciji H Britanskog udruženja za razvoj nauke, u kojem tvrdi da su promijene u ljudskim društvima direktna posljedica miješanja naroda i kultura, čime definitivno odbacuje evolucionizam). I pored ogromnog značaja koji je Darwin-Volasova teorija evolucije imala do početka XX vijeka, mislim da je 1911. ipak daleko značajnija. Frejzer iste godine počinje da objavljuje monumentalno, dvanaestotomno izdanje "Zlatne grane", a samo godinu dana kasnije Dirkem će objaviti "Elementarne oblike religijskog života". U godinama koje su usledile, Malinovski i Redklif-Braun će modernoj antropologiji dati specifično teorijsko i praktično utemeljenje. Bronislav Malinovski se između 1915. i 1918. našao na Trobrijandskim ostrvima, jugoistočno od Papue Nove Gvineje, što je rezultiralo detaljnim radom na terenu i nizom briljantnih monografija koje su uslijedile posle 1922. i objavljivanja Argonauta zapadnog Pacifika. Iste godine i Alfred Redšinald Redklif-Braun objavljuje svoju studiju Andamanski ostrvljani, u kojoj kulminira njegov ambiciozni teoretski program za utemeljenje antropologije kao rigidne naučne discipline zasnovane na radu na terenu, komparativnom metodu i dirkemovskoj sociologiji. Malinovski će utemeljiti funkcionalizam, a Redklif-Braun strukturalni funkcionalizam, i ova dva pravca (ili dvije škole) će dominirati socijalnom i kulturnom antropologijom u narednih pola vijeka.

Malinovski je pokazao da institucije kao što su zakon i složena ekonomija, što su mnogi zapadnjaci smatrali isključivo tekovinom civilizovanih društava, da takođe postoje i u primitivnim društvima. Prema njegovom viđenju primitivni čovjek nije bio rob običaja već racionalni učesnik čije su prakse i institucije imale funkciju zadovoljavanja individualnih i kolektivnih potreba.

U modernoj upotrebi pojam mita se lako miješa sa maštovitim bajkama i fantastičnim pričama, sa nečim što je nerealno i neverovatno pa čak i sa nečim što je lažno. Ovakvo shvatanje mita potiče još iz antike. Mada je prvobitno Homer upotrebljavao mit jednostavno da označi "priču", onakvu kako je data, bez pitanja o njenoj istinitosti, već je Pindarovo interesovanje za istinitost mitskog predanja dovelo do gubljenja drevne naivnosti usmene mitske tradicije i mit je od tada počeo da se tumači kao izmišljotina. Šeling se prvi trudio da prevaziđe takvo shvatanje mita pokazujući u svojoj filozofiji mitologije unutrašnju nužnost i istinitost mitskog predanja. Kasnije je Ničeova filozofija afirmisala mit kao princip najdubljeg pokretača i stvaralačkog vrela svake kulture. Početkom XX vijeka i društvene nauke počinju da uzimaju u obzir tumačenje mita kakvo je postojalo u arhaičnim društvima gdje mit označava "istinitu priču".

Ničeova ideja, izražena u Rođenju tragedije, da svaka velika kultura ima "horizont okružen mitom" javlja se u mnogim sociološkim i antropološkim teorijama koje pokazuju kako unutrašnji i subjektivni horizont smisla nastaje u društvenom horizontu mita. Od Frejzerove (J.Frazer) Zlatne grane u antropologiji je napušteno pozitivističko gledište o mitovima kao naivnim i iracionalnim pričama. Postalo je očigledno da je mit glavna kulturna struktura primitivnih društava. Tu tezu je razvio Dirkem i kasnije Malinovski, za koga mit predstavlja izrazito važnu kulturnu silu, a ne bujicu izmišljenih likova kao što ga je shvatao racionalizam.

...

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com